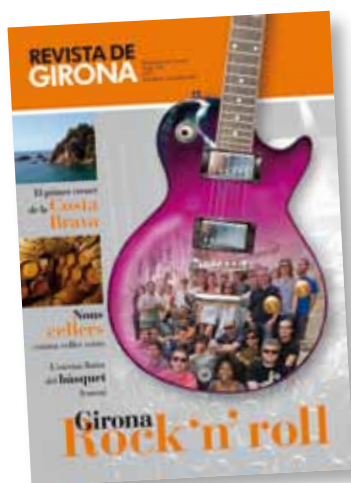

El rock té moltes llengües

Han passat vint-i-un anys del primer gran concert de rock en català al Palau Sant Jordi. Van anar-hi 21.104 persones, rècord europeu d'aquells anys per a un concert en un recinte tancat. Però, com sabem tots, van caldre quatre grups (Sau, Sopa de Cabra, Els Pets i Sangtraït), per poder fer aquell Palau. I, com també sabem tots, va ser una excepció, una fita que, descomptant-hi els casos diferents dels quatre grans de la Nova Cançó (Llach, Raimon, Serrat i Bonet), cap altre grup que cantés en català no es va veure amb cor d'emular, si no era participant en concerts col·lectius o ajudat per circumstàncies excepcionals, com les de la Companyia Elèctrica Dharma quan va commemorar els seus primers vint anys, o el que quedava del grup Sau quan va fer un homenatge al desaparegut Carles Sabater. Encara avui, però, es veu aquell macroconcert del 14 de juny de 1991 com el punt d'eclosió del rock en català: s'obvien, doncs, tant les dificultats posteriors de la majoria dels rockers catalans com el fet que, des de Barcelona —si més no, des d'una part— es va considerar que aquell macroconcert era un fenomen de comarques, una flor que no feia estiu. Possiblement, cap dels dos punts de vista no era del tot exacte perquè, vist el temps que ha passat, ni aquell concert no va ser ben bé una eclosió, ni, vist també el que ha anat passant, no es pot pas dir que Barcelona i els barcelonins en quedessin al marge. Alguna llavor, doncs, es devia sembrar i alguna cosa es deu haver fet bé en aquests vint anys des del moment que avui el rock en català és un fenomen que s'estén per totes les comarques, que té molt bona salut també a Barcelona i que va més enllà de la Catalunya estricta.

Fotomuntatge
Girona,
rock'n'roll,
de Pep Caballé.
Foto: Pere Duran.

Cala sa Forcanera,
Blanes.
Foto: Patronat
Municipal de
Turisme de Blanes.

Celler de la
Masia Serra.
Foto: Lluís Tolosa.

que —a diferència de fa uns anys— tots els grups tinguin pràcticament els mateixos mitjans a l'abast, també justament per això mateix és molt més difícil que qualsevol d'aquests grups pugui destacar per sobre dels altres.

El rock en català, en tot cas, avui és més que mai un fenomen que arriba a pertot. Hi ha qui vol veure també en això una pèrdua, si més no parcial, d'aquell component més globalitzador que és innegable que tenia en els seus orígens, quan semblava quasi natural que es cantés en anglès. En tot cas, però, aquest sentiment de particularització no és un fenomen específic del rock que es canta en la nostra llengua. Justament, els catalans hi hem arribat més tard que algunes altres nacions a causa de diferents circumstàncies adverses: demogràfiques, socials i, sobretot, polítiques. En tot cas, avui, el rock es fa en moltes llengües i ha plantat arrels en molts llocs. També en català, i també a moltes poblacions del nostre país i de les nostres comarques. Fa encara no cinquanta anys que va arribar a Catalunya i a Girona. Avui, ningú no podria discutir que el nostre país i moltes de les nostres ciutats han acabat fent-se'l també seu.